

Бібліотека спалених книг

КУПИТИ

Свідчення краси, сили і величі друкованого слова.

Берлін, 1933 рік. Після успіху дебютного роману американська письменниця Алтея Джеймс отримує запрошення від самого Йозефа Ґеббельса взяти участь у програмі культурного обміну в Німеччині. Для дівчини з маленького містечка Берлін здається колоритним багатонаціональним містом, що розквітає в розпал великих змін. Але згодом Алтея зустрічає вродливу жінку, яка обіцяє показати їй справжнє обличчя міста, і опиняється в групі повстанців, які перекреслюють усе, що вона знала.

Париж, 1936 рік. Ханна Брехт втекла з Берліна до Парижа, але не втекла від антисемітизму та нацистських симпатиків. З розбитим серцем і почуттям провини вона з головою поринає у роботу в Бібліотеці спалених книг, адже вірить, що за допомогою тихої сили книг зможе протистояти хвилі фашизму, яка насувається на Європу, і спокутувати власні помилки. Але настає день, коли Ханна мусить вирішити, заради чого вона готова жити, а заради чого померти.

Нью-Йорк, 1944 рік. Після загибелі чоловіка в бою з нацистами, Вів'єн розпочинає власну війну: запобігає спробам впливового сенатора ввести цензуру на «Армійські видання» — кишенькові книжечки в м'якій обкладинці, які мільйонами відправляють солдатам за кордон. Вона знає, як багато вони означають для солдатів, і єдиний спосіб виграти цю битву — протиставити пропаганді сенатора власну історію — історію таємничої жінки-самітниці, яка доглядає за Американською бібліотекою заборонених книг у Брукліні.

Коли Вів вступає у боротьбу з цензурою і занурюється у таємниці недавнього минулого, долі цих трьох жінок перетинаються... **Чому варто прочитати книжку «Бібліотека спалених книг»?** Для шанувальників *The Rose Code* та *The Paris Library*. Вражаючий роман періоду Другої світової війни про переплетені долі трьох жінок, які вірять у силу книг, здатних перемогти у найтемніші моменти війни. Історичний роман, натхненний реальною історією Ради з питань книжок у воєнний час — організації, заснованої під час Другої світової війни книгарями, видавцями, бібліотекарями та авторами, щоб використовувати книги як «зброю у війні ідей».

Зміст

Бібліотека спалених книг

Подяки

Про авторку

Про книжку

Від авторки

Книжки з книжки

Для глибшого занурення в історію

Питання для обговорення в книжковому клубі

Нью-Йорк

Листопад 1943 року

Телеграма з сумною звісткою про те, що чоловік Вів'єн Чайлдз загинув у бою, прийшла раніше, ніж останній лист від нього.

З того дня, коли в її двері постукав юний сержантик — ще зовсім дитина, — минуло два тижні, і, коли Вів побачила знайомі каракулі на конверті, в неї підкосились ноги. Вона впала на мармурову підлогу коридору і сильно забилась. Вів знала, що повинно боліти, але болю не відчувала.

Едвард.

У момент розпачу їй так хотілось повірити, що та жахлива телеграма мусить бути помилкою.

Але ні, так не буває. Це був привид, слова мертвого чоловіка, котрий ще не знав, яка доля на нього чекає.

У грудях боляче калатало серце, цей біль відчувався в руках і в горлі, пульсував у скронях, і йому підцокував старовинний годинник, одміряючи час. Заспокійливе заціпеніння, яке ці два тижні оберігало її, раптом зникло, і кожную пусту клітинку тіла заповнив біль, який вона досі стримувала.

І коли Вів ударила кистю об край стола, намагаючись нащупати на ньому лист, то навіть відчула полегшення — такий біль хоча б зрозумілий. Вона довго дивилась на своє ім'я на конверті, проводила пальцями по ньому, потім по імені чоловіка, і врешті підділа нігтем куточок конверта.

Моя Вів!

Не уявляєш, який я вдячний тобі за листи.

Будь ласка, пиши ще і тримай мене курсі вашої потішної війни з місис Крофт і її випещеним пуделем. Усім хлопцям тут теж страшенно цікаво, чим закінчиться історія з синькою.

Чомусь війна ніколи не уявляється, як щось нудне. А насправді це суцільна монотонність, пісок і часом напади жаху, після яких тебе ще довго трясє, потім ти відходиш, і все починається знову. Не уявляєш, яку втіху приносять нам твої історії.

Слава Богу, тут теж скоро з цим буде легше. З ініціативи командування нашим бідним знудженим хлопцям почали надсилати кишенькові книжечки, щоб було чим відволіктись від бомо, що падають усього за кілька сантиметрів від голови.

Вибач за сухість. Книжки справді стали для нас спасінням.

Мені вдалося роздобути «Олівера Твіста», і згадався Гейл. Брат занадто гордий, і ніколи не прийняв би від мене, як йому здавалось, «подачки». Шкода, що в дитинстві я не придумав, як ще йому допомогти. Думаю про те, як йому було важко, коли в мене було все... Почуття провини — не найкраще сподійне, правда ж? От що війні вдається дуже добре, так це нагадувати про всі твої вчинки в минулому, про які ти шкодуєш.

Знаю, цей нудний лист не йде в жодне порівняння з твоїми яскравими історіями, але прошу, не карай мене за це відмовою писати їх далі. Передай мамі, що я її люблю.

Твій Едвард

Вів намагалась не звертати уваги на згадку про чоловікового брата Гейла. В голові пролетіли картинки: спекотні літні ночі, липкі від солодкої

вати губи, глузлива посмішка, зашкарублі руки — ніби блискавка на мить освітила пільму її горя.

Навіщо думати про щось, чого в тебе ніколи не буде?

Вона ще раз перечитала лист і вперше за два тижні дозволила собі уявити Едварда. Усі попередні спроби були невдалі: уява малювала тільки побите, поламане тіло, розірвану плоть, кров, обгорілу землю і полум'я. А зараз їй уявилося, як він уночі сидить біля вогню — спокійного, затишного багаття — в колі побратимів. Він тримає в руках книжку і читає їм улюблені уривки, а потім слухає, як товариші читають свої.

Вів насолоджувалась заспокійливим теплом цієї картинки і не хотіла відпускати її.

Вчетверте прокрутивши картинку в голові, Вів доторкнулась рукою до обличчя — вона відчула, що усміхнулась. Уперше відтоді, як Едварда не стало.

Розділ 1

Нью-Йорк

Травень 1944 року

Вів стояла у підворітті, спершись об цегляну стіну, й уважно стежила то за чорним входом у найбільш фешенебельний стейкхаус Мангеттена, то за допитливим щуром, котрий щосекунди нахабнів дедалі більше.

В уяві Вів ця витівка була радше пригодою, ніж просто походом по об'їдки, і вона вже почала сумніватися у надійності свого плану. Та поки роздумувала, чи не піти геть, нарешті з'явився посудомийник, котрому вона збиралась дати хабаря. Зі змішаними почуттями збудження і страху вона всунула хлопцю в руку банкноту, скручену в трубочку.

При вході на кухню ресторану сморід старої капусти, що вже почала підгнивати, зменшився. До Вів повернулось самовладання, і вона увійшла в образ фатальної жінки, який весь ранок репетирувала, готуючись до цієї божевільної операції. Навіть одяг підбрала відповідний: чорна спід-ниця,

чорні підв'язки їй до пари, на ногах — дорогі панчохи зі швом ззаду. Волосся Вів старанно уклала в бездоганні модні «валики перемоги», на які зазвичай у неї не було ні часу, ні бажання, а губи нафарбувала помадою вишневого кольору — щоб гармоніювали з рудуватим відтінком її русявого волосся, хоча такого ефекту ніколи не вдавало-

ся досягти.

Вів проходила повз плити, що вивергали дим, і чоловіків, що вивергали прокльони. Складалося враження, ніби вона

туманного ранку йде причалом, щойно вбивши коханця.

Від цієї думки Вів розправила плечі й пішла впевненішим кроком, похитуючи стегнами, на душі одразу стало краще Розділ 1 - Нью-Йорк • Травень 1944 року

13

спокійніше, хоч руки ще тремтіли — бо спроба була лише одна, і права на помилку у Вів не було.

Сенатор Роберт Тафт, з яким вона познайомилась кілька місяців тому, вже вранці має повертатись у Вашингтон. На листи він не відповідає, тому треба побачитися з ним осо-бисто, і саме сьогодні.

Щойно увійшовши в залу ресторану, Вів легко знайшла Тафта. До знайомства він уявлявся їй невисоким згорбленим чоловічком зі злими очима, худим обличчям і слабкою щелепою — справжнім утіленням його нікчемної натури.

Насправді ж Тафт був найвищим з гостей за столом, а його лисина блищала від світла свічки. Місця він теж ніби займав більше всіх — здається, це природна здатність усіх впливових чоловіків. Сидів, розслаблено поклавши руку на

спинку круглого дивану.

Зате зі щелепою Вів не помилилась. Як і з натурою.

Вів попрямувала до стола, та раптом з-за штори, як ли-ховісна тінь, виринув охоронець і зупинив її — чого й слід було очікувати. І Вів справді очікувала на такий поворот по-дій, просто думала, що охоронець стоятиме на вході, щоб не впустити її в ресторан.

Врешті-решт, за останні пів року вона йому вже болячкою сиділа. Тафт хотів за будь-яку ціну уникнути розмови, а Вів — добитися її. Звідси і вилазка через кухню, і хабар по-судомийнику.

— Сенаторе, приділіть мені всього кілька хвилин, — гукнула вона, вирішивши йти ва-банк.

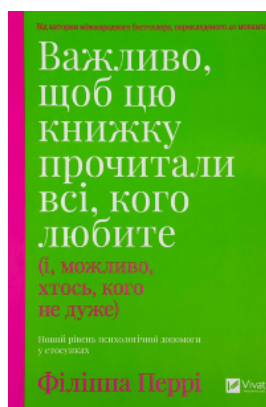
Розмови за столом припинились і запанувала напружена тиша. Дивний то був час для політиків: ти відправляєш молодих хлопців на смерть, а сам обідаєш соковитим шматком М'яса і п'єш віскі за гроші платників податків.

Тафт затарабанив пальцями по дорогій шкірі дивану, оче-видно, намагаючися вгадати, чи не влаштує Вів сцену. Врешті-решт, він у ресторані не один, і скандал може заплямувати його репутацію.

Рекомендована література

Вище неба. Місто вітрів. Книга 1

Важливо, щоб цю книжку прочитали всі, кого любите (і, можливо, хтось, кого не дуже)

Дім на краю світу

КУПИТИ